
Alan jo olla siinä iässä

Seppo Helminen

naisen ympärillä ja lapsen
minun kiristyvät hermoni
niin me olisimme voineet olla
jousi nuoleton
ase joka saalis saaliilta
soi

kun on oppinut
tarttumaan päälle käyvään
ikävään
pidättelemään sitä
niin kuin laiva
pitää purjetta

osaa olla

yksin
niin kuin joku on
suutari tai muurari
merimies

jäädäkö munkiksi muistojensa luostariin
katselemaan ampuma-aukohahtaista silmistään
vuodenaikojen piirileikkiä iloa
hampaiden kastanjetteina kalistessa
ikuisen vahtisotilaan kömpelöä flamenco
taivaan auetessa silkkana hämmästyksenä:
sinihämyinen mykkäfilmi jossa pilvien biisonilauma
sukupuuttoon kuolemaisillaan kiittää
ohi kuin lapsuus nuoruus
elämä jonka taustalla jossain koskemattomissa
korkea verenpaine hakkaa teatteripianostaan
säveltään ”hei itsetunto alas ja verenpaine ylös”

alan olla jo siinä iässä
katson miten päivä levittää
kohti syksyä lyhenevät siipensä
ja heti näen itseni
juuri siinä valossa:
äitinsä ainoa
poika
joka ei oppinut
lentämään
mutta kaiken oppi
nimeämään
tämänkin
saamattomuuden realismiksi

masentavassa hämärässä
töistä palaavien jonot kaduilla
burnoutin himmeästi lepattava soihtukulkue
niin kuin ei olisi muuta
valoa kulkea ei
muuta kunniaa kuin tämä
synkän valon surusaatto
jota räntähiutaleiden tiskirätit
vihmovat

kyllä me yritimme
joskin ehkä silkkana harrastuksena
saada maailmasta asuttavan ja elämästä
mutta susihan siitä tuli

ja tottunut siihen
on niin ettei kuule
sen murahtelua
välähtäviä hampaita
eikä sitä miten se
itse asiassa pelkää
ihmistä

sen minkä lankeemuksiltaan
ehtii
lukee itseään
naarmu naarmulta miten elämä
kirjoittaa kuoleman
häväistyskirjoitusta